

Saitos Lajos

Fekete szél

Ének R.C.-nek
(*profánul*)

*„Betűvetés óta azt lesem,
ki áll a szélben,
és ki áll vadlesen!”*
(Kulcsár Ferenc)

A mi egyetlen lobogó rét-ingünket
már nem „fényes szellők” fújták
ünnepeinket az istenek beárnyékolták
hosszú árnyék vetült életünkre
fekete szél fújt ránk mindenünnen
nem csoda ha lelkünkben nincsen ünnep
bár ütemesen nem csaptuk össze tenyerünket
kapkodtuk lábunkat akkor is
ha nem kergettek; kerge kor volt
tanú rá minden letépett naptár-
és napló-lapunk bár nem kötöttünk
talpunkra útilaput – a hűség volt
egyetlen ultimátumunk
féltük és káromoltuk a mi Urunk
s fölszakadt számos furunkulusunk
mert elvakartuk kéjes éjjel
helyközi nagy-nagy szenvedéllyel
sebeinket a nem-létezőket
amit csak hitettek velünk nem-valónak
írtuk és mondtuk iga-valónkat
egyetlen ingünket: ígénket – igenünket.

„Út, kapu, Fehérvár”

(*Tüskés Tibor emlékének*)

Fúj, fúj a szembesítő szél,
fúj a Móri-árok felől, fúj
ide, a Királyok Városára –
fölkap minden történelmi
követ – mit megforgat
s elítél. Fúj, fúj a
széllel eredő átok; fujol
s fúj rátok. Fúj a törté-
nelmi széle-hossza szél...
Isten a megmondhatója,
mit súg, mit beszél –
fejünk fölül a tetőt, bakan-
csunk alól a követ hordja
szét – a történelmi szél –
sikoltoz fülembe, füledbe
surrog a vérrel ereidben
itt élned, halnod kell!
S adj, Uram több fényt, hogy
láthassalak, hogy *látva lássalak!*
S nézd, van-e csók a kapun?!